حضرت طاهره

به مناسبت یکصد و پنجاهمین سال تشکیل اجتماع بدشت

نصرت الله محمّدحسینی

۱۵۷ بدیع _ ۲۰۰۰ میلادی
ISBN 1-896193-32-3
مؤسّسهٔ معارف بهائی
P.O. Box 65600 Dundas, Ontario, L9H 6Y6 Canada

حضرت طاهره
نوشتهٔ نصرت‌الله محمّد حسینی
طرح روی جلد از میترا رشیدی
ناشر: مؤسّسهٔ معارف بهائی، دانداس، انتاریو، کانادا
چاپ اوّل در ۱۰۰۰ نسخه در کبک، کانادا
۱۵۷ بدیع _ ۲۰۰۰ میلادی
شمارهٔ بین‌المللی کتاب ۳_۳۲_۸۹۶۱۹۳_۱

به همسر عزیزم افسر

به پاس سی و چهار سال صفاء و دوستی

بخش شانزدهم
زیارتنامهٔ جناب طاهره

از قلم جمال اقدس ابهی زیارتنامه‌ای بجهت جناب طاهره نازل گردیده است که در این مقام عیناً درج می‌نماید. (۱)

بسم الله العلیّ الاعلی

ان یا قلم الاعلی ما اخذک السّرور فی ایّام ربّک العلیّ الاعلی لتغنّ به علی افنان سدرة المنتهی بنغمات البهاء ولکن مستّک المصیبة العظمی اذا ضجّ بین الارض و السّماء ثمّ اذکر ما ورد علیک من شؤونات القضاء لیجری دموع من فی لجج الاسماء فی هذه المصیبة الّتی فیها اهتزّ الرّضوان و تزلزلت الارکان و اضطربت حقائق الامکان و بکی عین العظمة علی عرش اسمه الرّحمن و قل اوّل رحمة نزلّت من سحاب مشیّة ربّک العلّی الابهی و اوّل ضیاء اشرق من افق البقاء و اوّل سلام ظهر من لسان العظمة فی ملکوت الامضاء علیک یا آیةالکبری و الکلمةالعلیا و الدّرّة النّوراء و الطّلعة الاحدیّة فی جبروت القضاء کیف اذکر مصائبک یا ایّتهاالورقة الحمراء تالله من سقوطک عن شجرةالامر سقطت اوراق سدرة المنتهی و انکسرت افنان دوحة البقاء و یبست اغصان شجرةالطّوبی و استدمت قلوب الاولیاء و اصفرّت وجوه الاصفیاء و تشبکّت افئدة الاتقیاء فی الجنّة المأوی و ناح روح الامین علی محضر الکبریاء و صاحب سکّان الارض و السّماء. انت الّتی کنت لوجنة الاماء شامّة الهدی و لجبین التّقوی غرّة الغرّاء و بک شقّت سبحات الاوهام عن وجه الاماء و بک زیّنت هیاکلهّن بطراز ذکر مالک الارض و السّماء. انت الّتی اذا سمعت نداءالله ما توقّفت اقلّ من آن و سرعت الیه منقطعة عمّا سواه و آمنت به و بآیاته الکبری و عرفت مظهر نفسه فی ایّامه بعدالّذی فزع من فی‌السّموات و الارض الاّالّذین امسکهم ید ارادة ربّک العلّی

الابهی و نجاهم من غمرات النّفس و الهوی. انت الّتی کنت غریبة فی وطنک و اسیرة فی بیتک و بعیدة عن ساحة القدس بعد اشتیاقک و ممنوعة عن مقرّ القرب بعد شوقک و توجّهک. انت الّتی لم تزل حرّکتک ارياح مشیّة ربّک الرّحمن کیف شاء و اراد و ما کان لک من حرکة ولا من سکون الاّ بامره و اذنه طوبی لک بما جعلت مشیّتک فانیة فی مشیّة ربّک و مرادک فانیاً فیما اراد مولاک. انت الّتی ما منعتک اشارت اهل النّفاق عن نیّر الآفاق و لا اعراض الشّقاق عن مالک یوم التّلاق و قد وفیت المیثاق فی یوم تشاخصت فیه الابصار و انفضّ الفّجار عن حول مظهر نفس ربّک المختار الاّ قلیلاً من الاخیار. فآه آه فی مصیبتک منع القلم عن الجریان و مرّت روائح الاحزان علی اهل الجنان و بها انفصلت ارکان کلمة الجامعة و ظهرت علی صور الحروفات المقطعات فی اوائل سور الکتاب و بها اخذ العقول حکم القیود فی عالم الجبروت و لبس الهیولا ثوب الصّورة فی ملکوت القضاء. فو حقّک یا ایّتها الورقة البقائیّة صعب علیّ بان اری الدّنیا و لا اراک و اسمع هدیر الورقاء و لا اسمع نغماتک فی ذکر ربّک العلّی الابهی. تالله بحزنک حزنت الاشیاء عمّا خلق فی ملکوت الانشاء و لبس مطالع الاسماء اثواب السّوداء فکیف اذکر یا حبیبةالبهاء ایّام الّتی فیها تغنّیت علی الافنان بفنون الالحان فی ذکر ربّک الرّحمن و بنغماتک فی ثناء ربّک العزیز المنّان ارتفع حفیف سدرة البیان و هدیر ورقاء العرفان و خریر ماء الحیوان و هزیز ارياح الجنان و زقاء دیک العرش فی ذکر ربّک العزیز المستعان. انت الّتی بتسبیحک سبّح کلّ الوجود ربّه العزیز الودود و ببعدک تکلکلت الورقاء و رکدت الارياح و خبت مصابیح الفلاح و جمدت میاه النّجاح. عمیت عین ما شهدت فی وجهک نضرةالرّحمن و ما بکت بما ورد علیک من الاحزان و خرست لسان لا یذکرک بین ملأالاکوان. فیا بشری لایّام فیها تحرّکت علی الشّجرة و تغنیّت علیها بآیات الاحدیّة و استجذب به فؤاد کلّ امة خاشعة خاضعة الّتی ارادت ربّها بوجهة ناضرة ضاحکة مستبشرة. فوا حزنا لتلک الایّام الّتی فیها غطیء وجهک و ستر ظهورک و منع لقائک. فآه آه یا ایّتهاالورقة الاحدیّة و الکلمة الاوّلیّة و السّاذجة القدمیّة و الثّمرة الالهیّة و الطّلعة العمائیّة و الآیة اللاّهوتیّة والرّوح الملکوتیّة فی مصیبتک منعت البحار عن امواجها و الاشجار من اثمارها و الآیات من انزالها و الکلمات من معانیها و السّماء من زینتها و الارض من انباتها و المیاه من جریانها و الارياح من هبوبها و انّی لو اذکر رزایاک علی ما هی علیها لترجع الوجود الی العدم و یرتفع صریر قلم القدم. لم ادر ایّ

رزایاک اذکره بین ملأ الاعلی. اذکر ما ورد علیک من احبّائک او ما ورد علیک من اعداءالله ربّ الآخرة والاولی. انت الّتی حملت فی سبیل مولاک ما لا حملته امة من القانتات و به جرت دموع القاصرات فی الغرفات و خررن حوریّات الفردوس علی وجه التّراب و عررن رؤوسهنّ طلعات الافریدوس. یا ورقةالحمراء بمصیبتک تغبّر وجه الظّهور و بدّل السّرور و اضطربت ارکان البیت المعمور و طوی رقّ المنشور. فآه آه. بمصیبتک قبل کلّ الوجود من الغیب و الّشهود حکم الموت بعد الحیوة و لبس مشیّة الاوّلیّة رداء الاسماء و الصّفات و لمّا انصبت رزایاک علی نهر الاعظم الّذی کان مقدّساً عن الالوان تفرّقت و صارت اربعة انهار و اخذته الالوان المختلفة و الحدودات العرضیّة فلّما القیت علی رکن الاوّل من کلمة الّتقوی تأخرّت فیها حرف الاثبات لحزنها و استقدمت حرف النّفی و ظهر منها ما احترق به قلب البهاء و کبد البهاء. فلّما قرئت علی النّقطة الاوّلیّة صاحت و اضطربت و تزلزلت الی ان تنزّلت و ظهرت علی هیئة الحروفات فی الصّفحات. فلمّا سمعت نقطةالعلم ضجّت و ناحت و اختلفت و تفرّقت و فصلّت و ظهرت منها علوم متفرّقات و مظاهر مختلفات و بها استکبرن مرایا علی‌الله فی یوم فیه شهد کلّ‌الذّرات بانّ الملک لله الواحد المقتدر القّهار. تالله بما ورود علیک من اعدائک کاد ان تستبق العدل فضل ربّک و القهر رحمة الّتی سبقت کلّ الاشیاء. فآه آه یا کلمةالبهاء و المستشهد فی سبیل البهاء کم من لیالی بکیت علی الفراش شوقاً للقاء البهاء و کم من ایّام احترقت بنارالاشتیاق طلباً لوصال البهاء و توجّهاً الی وجه البهاء الّذی لا یری فیه الاّ الله العلّی الاعلی و انّک انت ما اردت من وجهه الاّ وجه ربّک و یشهد بذلک اهل ملأ الاعلی ثمّ اهل جبروت البقاء. عمیت عین ما شهدت فیک آیةالتّوحید و ظهور التّفرید. یا ایّهاالمذکور بلسان البهاء تالله حکم التّأنیث یخجل ان یرجع الیک یا فخرالرّجال. طوبی لک یا مظهرالجمال، طوبی لک بما طهّرک‌الله فی ازل الآزال عن شبهات اهل الضّلال و حفظک عن الزلزال و انّه لهو العزیز المتعال و الیه یرجع حکم المبدء و المآل. اشهد بانّک کنت ورقة لم تزل حرّکتک ارياح مشیّةالله و ما اخذتک اشارات اهل النّفاق الّذین نقضوا المیثاق و کفروا بالله مالک یوم التّلاق. طوبی لامة آنست بک و سمعت ذکرک و تمسّکت بحبل حبّک و استقربت بک الی‌الله موجدک و خالقک و الّتی ما ذاقت حبّک خالصاً لوجه ربّک انّها صارت محرومة من عنایة الّتی اختّصک الله بها و الجّنة لمن اقبل الیک و بکی علیک و زارک بعد موتک یا ایّتهاالمستورة فی اطباق التّراب ان جسدک ودیعةالله العزیز

الوّهاب فی بطن الارض و روحک استرقی الی الافق الابهی و الّرفیق الاعلی. اللّهم یا الهی وال من والاها و عاد من عاداها و انصر من نصرها و ارزق من زارها خیرالّدنیا و الآخرة و ما قدّرته للمقرّبین من خلقک و المخلصین من بریّتک و انّک انت مالک الملوک و راحم المملوک و فی قبضتک ملکوت ملک الارض و السّماء. تفعل ما تشاء لا اله الاّ انت ربّ العرش و الثّری و ربّ الآخرة والاولی. سبحانک اللّهم یا الهی اسألک بمظهر نفسک العلیّ الاعلی و بظهوراتک الکبری و بآیاتک الّتی احاطت الارض و السّماء ثمّ بهذاالقبر الّذی جعلته اوعیة حبّک و مقرّ ورقة من اوراق سدرة ظهورک بان لا تطردنی عن بابک و لا تجعلنی محروماً عمّا قدّرته لاصفیائک. ای ربّ اسألک بک و بها و بمظاهر الاسماء کلّها بان لا تدعنی بنفسی و هوائی و لا تجعلنی من الّذینهم اعترضوا علیک و اعرضوا عنک فی یوم الّذی فیه استویت علی عرش رحمانیّتک و تجلیّت علی کلّ الاشیاء بکلّ اسمائک. فاشربنی یا الهی من سلسبیل عرفانک و کوثر عنایتک و اجعلنی منقطعاً عمّا سویک و مقبلاً الی حرم وصلک و لقائک و انّک انت المقتدر علی ما تشاء. لا اله الاّ انت المتعالی العزیز الوهّاب. ای ربّ اسألک بنارالّتی اشتعلتها فی صدر هذه الورقة الّتی تحرکّت من ارياح مشیّتک و نطقت علی ثناء نفسک بان تشتعل قلوب عبادک من نار حبّک لینقطعّن عن الّذینهم کفروا و یقبلّن الی وجهک ثمّ انزل یا الهی علیّ و علی عبادک المنقطعین و احبّائک الثّابتین خیرالدّنیا و الآخرة ثم اغفر لنا و لآبائنا و امّهاتنا و اخواننا و اخواتنا و ذرّیاتنا و ذواقرابتنا من الّذین آمنوا بک و بآیاتک و کانوا مقرّاً بوحدانیّتک و معترفاً بفردانیّتک و مذعنا بامرک و ناطقاً بثنائک و انّک انت الّذی لم تزل کنت قادراً و لا تزال تکون حاکماً لا یمنعک اسم عن اسم و لا صفة عن صفة کلّ الاسماء خادمة لنفسک و طائفة فی حولک و منقادة لسلطنتک و خاشعة عند ظهور آثار قدرتک و خاضعة لدی بوارق انوار وجهک و انّک لم تزل کنت و تکون مقدّساً عن خلقک و بریّتک و بذلک یشهد نفسی و کلّ الذّرات و کینونتی و کینونات من خلق بین الارضین و السّموات. لا اله الاّ انت المقتدر المتعالی العزیز المنّان".